

Tíz képregény, amit látnod kell, hogy megértsd: egy szarkasztikus ember mellett mindig minden elképesztően szórakoztató!!!

Ha ezek jó képregények lettek volna, most nem írnám ezt a verset.
Nevetnék rajtuk, megosztanám, betenném a Tinder-leírásomba,
elküldeném az exemnek, *nézd, fiam, ezt veszítetted, visszaírná, hogy lol,*
én meg mondanám, hogy *nincs már visszaút, boldog életet.*
Ha ezek a képregények nem a kőbunkóságról szóltak volna,
el sem gondolkodnék azon, miért nem lehet érteni, hogy a szarkazmus
az pótcselekvés, hogy jobb híján használjuk, szinte eszköztelenül.
Nem szórakozunk jól, csak a katonadolgokért nem szabad sírni.
A szarkasztikus ember vagdalkozása egyébként is toxikus,
nem kéne vele tetszelegni, és nem is lehet mellette élni.
A félpárizokni-problémákra nem jó válaszok kellene, hanem megoldások,
és az együttélés félpárizokni-problémák napi sorát jelenti.
Azt várja, vedd őt komolyan, miközben semmi sincs általa komolyan véve,
minden eladó, a kenyeret is a cirkuszért – gondolja, és közben ő cirkuszos.
A szarkazmus nem életstratégia, csak tompa túlélési üzem, nem épít.
Annyit sem ér, mint telefirkálni egy képregény negyedik kockáját.

Macska az üres katlanban¹

Nézd, anya, utat építék bárhová.
Az első kötetemnek fogják hívni,
és tényleg bármi lehet belőle.
Lesz benne szó a depressziódról,
hogy tőled tanultam mindig elvágyódni,
és arról is, hogy ha mégis lehet
egy boldog gyerekből költő,
nekem egyszerűbb volt így.
Apa, te is benne leszel, bár nem fogod tudni.
Nem a te szavaiddal, mert nem beszélsz.
Írok majd valamit a gondolataimból,
amit neked tulajdonítok, és nem védekezel.
Nem gondolsz szépeket, gondolom,
a versnek sem kell szépnek lennie,
és csak a szádból szólhatna igaz.
Hétéves korom óta írok, boldog gyerekekről,
a pszichológusom szerint ide küldtetek,
és ez jó hely, bunkit építettem, nézzétek,
én még most is kilátok belőle.
Erről szól majd a kötetem. Az idegenségekről.

¹ A szerző a mű megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz Zsigmond-ösztöndíjasa volt.

Hogy miattatok lettem én is idegen,
és összeszedtem egy csomó verset,
mind rólatok szól, arról, ami a tiétek.
Én nem tudom, mi lehetek
az intellektualizálás hegyén túl,
amin talán versekkel átjutva bármi lehetnék.
Nem baj, hogy nincsenek még válaszaim.
Nem baj.

Berendezkedés valami megszokható jóhoz

Te mondtad ki először, de én gondoltam rá előbb,
hogy mostantól itt tudunk majd élni,
hogy: ez az otthonunk. Így mondtad.
Mint mikor a bunki határait jelöljük ki.
A földből ez a darab a miénk:
tisztítsd meg a cipőd, mielőtt bejössz, add meg a kódot,
amivel csak az ide tartozók bírnak,
és lépj a földre, amit a sajátunknak tartunk.
Ide rakom most ki a lepedőket, te a polcra
kiteszed az emlékeket, itt még táncolni is
marad hely, ha majd kivisszük az asztalt.
Az ágyat a fal mellé toljuk, az egyetlen sarokba,
ahová lehet, én alszom belül, odadobom a párnáimat.
Ez lett az első helyünk,
az első leülések kiosztják majd a foteleket,
étkezőszekeket is. Belakjuk, úgy döntöttünk.
Főzök egy teát.